



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Michala Bobka a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, zastoupen JUDr. Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Praha-Pankrác**, se sídlem Soudní 988/1, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2018, č. j. VS 88567/ČJ-2018-800232, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2022, č. j. 10 A 138/2018 - 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Pavlu Uhlovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **11 543 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

### Odůvodnění:

#### I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

[1] Žalobci byl rozhodnutím žalované ze dne 14. 9. 2018, č. j. VS-88567/ČJ-2018-800232 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydaným speciální pedagožkou, uložen kázeňský

trest ve formě pokuty ve výši 1 000 Kč za kázeňský přestupek spočívající v nedodržení postupu při skladování léků [podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) ve spojení s § 28 odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o výkonu trestu“)]. Skutkovou podstatu tohoto kázeňského přestupku naplnil žalobce tím, že v jeho skříňce bylo dne 5. 5. 2018 v čase 8:40 – 9:00 hod během dílčí prohlídky ložnice nalezeno větší množství farmaceutik uložených v zelené kabelce označené jménem žalobce. V ní volně uložené léky nebyly zabaleny v originálních baleních, s příbalovým letákem uvnitř, a překročily přiměřené množství (tj. léky do 40 kusů, vitamíny či jiné doplňky do 120 ks). Cca 200–300 tablet různého druhu bylo uloženo v plastových dózách od šampónu a potravin.

[2] Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce stížnost, kterou žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 9. 2018, č. j. VS 88567/ČJ-2018-800232 (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“).

[4] Městský soud nejprve žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl usnesením ze dne 27. 11. 2018, č. j. 10 A 138/2018 - 12. V něm shledal, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu pokuty nepodléhá soudnímu přezkumu [§ 52 odst. 4 věty druhé zákona o výkonu trestu]. Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“), který rozhodoval o podané kasační stížnosti žalobce, však dospěl k závěru, že výluka ze soudního přezkumu rozhodnutí o uložení kázeňského trestu pokuty do výše 5.000 Kč ve smyslu § 46 odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu je v rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně s právem na přístup k soudu. Proto podle čl. 95 odst. 2 Ústavy usnesením ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 As 424/2018 - 72, přerušil řízení o kasační stížnosti a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 52 odst. 4 věty druhé zákona o výkonu trestu. Ústavní soud nálezem ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, toto (a související) ustanovení zrušil. NSS následně na tomto základě rozsudkem ze dne 18. 8. 2021, č. j. 1 As 424/2018 - 113, výše vymezené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Městský soud v navazujícím řízení napadené rozhodnutí žalované věcně přezkoumal. Rozsudkem ze dne 6. 4. 2022, č. j. 10 A 138/2018 - 73, žalobu zamítl. Předně neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nicotné, neboť § 68 a § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se na rozhodnutí o uložení kázeňského trestu použijí pouze přiměřeně, a to s ohledem na jeho neformálnost. Žalobcem namítané vady (absence označení osoby, která rozhodnutí vydala, a její podpis) městský soud neshledal. Ačkoli uznal, že jak prvostupňové, tak napadené rozhodnutí obsahují určité jiné, stěžovatelem nenamítané, formální nedostatky, ve vzájemných souvislostech požadavků správního řádu tato rozhodnutí dostojí. Správní rozhodnutí tedy netrpí vadami, které by způsobovaly jejich nicotnost či nepřezkoumatelnost.

[6] Pokud jde o samotnou podstatu kázeňského přestupku, podle městského soudu uložení kázeňského trestu za vytýkané jednání vyžaduje, aby žalovaná bez důvodných

pokračování

pochybností zjistila, že žalobce porušil zákaz stanovený v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, tedy že u sebe přechovával předměty, jejichž přechovávání mu nebylo dovoleno, a že si byl vědom toho, že tím porušuje uvedený zákaz. V tomto směru městský soud upozornil, že léky, léčebné přípravky, potravinové doplňky, vitamíny jsou věcmi, o jejichž ponechání rozhoduje ředitel věznice nebo pověřený zaměstnanec. O podmínkách držení léků a léčiv byl žalobce poučen dne 15. 3. 2018. Rovněž byl poučen, že nalezení léků a léčiv v rozporu s těmito podmínkami se považuje za jejich zneužití a jedná se o závažné porušení zákonných povinností. V rámci prohlídky konané dne 5. 5. 2018 bylo zjištěno, že žalobce ve své skříňce v taštičce označené svým jménem přechovává velké množství nejrozličnějších přípravků, přesahující množství 40 ks tablet léků a 120 ks tablet vitamínů, přičemž minimálně část těchto přípravků neuchovával v originálních obalech, tedy v rozporu se stanovenými podmínkami. Tímto jednáním se žalobce podle městského soudu dopustil porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, čehož si přinejmenším mohl být vědom. Městský soud proto shledal, že se žalobce vytykánekého kázeňského přestupku dopustil.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody spatřuje v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítl, že městský soud ani přes jeho opakovanou žádost nenařídil ústní jednání a neprovedl jeho výslech. Uvedl, že neměl možnost nahlédnout do správního a soudního spisu a ani přes jeho návrh mu soud neustanovil zástupce z řad advokátů. Městský soud v napadeném rozsudku pouze přebral argumentaci žalované, která odporuje právním předpisům; stěžovatel s medikamenty nakládal v souladu s právem. Ačkoli rozhodnutí žalovaného neodpovídá požadavkům správního řádu, městský soud legalizoval jeho účinnost. Dle stěžovatele představuje napadený rozsudek justiční aroganci, pohrdání právy vězněných osob a nadržování žalované.

[9] Stěžovatel se taktéž velmi nevybíravě ohradil vůči rozhodujícímu senátu městského soudu. Jejich činnost dle něj evokuje *„zločinnost nacistické i komunistické justice a zasluhuje přísné potrestání.“* Senát rovněž označil za *„nejhorší justiční špínu“* a navrhl věc přidělit jinému soudu.

[10] Podáním ze dne 30. 7. 2022 stěžovatel svoji kasační stížnost doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. V ní upozornil, že městský soud je instančně vázán nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20. Z něj plyne, že kázeňský přestupek, který městský soud přezkoumával, je trestní věcí ve smyslu Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a podléhá soudnímu přezkumu nezávislým soudem. Z tohoto důvodu musí soudní přezkum naplňovat požadavky na rozhodování o trestní věci. Konkrétně rozvedl úvahu, že jestliže se v předchozím řízení koná ústní jednání, při kterém se provádějí důkazy, ke kterým má obviněný možnost se vyjádřit a posléze se může vyjádřit k obvinění jako celku, tak navazující soudní přezkum se může legitimně *in camera* omezit na verifikaci toho, zda orgán, který splňoval nějakou míru nezávislosti a nezájatosti, provedl všechny důkazy, dal stíhanému možnost se k nim

vyjádřit, navrhnout další důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k věci jako celku. Ústavní soud nicméně shledal, že projednání stížnosti proti uložení kázeňského trestu nesplňuje požadavky na ochranu práv před nestranným a nezávislým tribunálem. Městský soud sám měl tudíž nahradit parametry spravedlivého procesu, které vyžaduje čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

[11] Stěžovatel však nedal souhlas k upuštění od ústního jednání a neměl ani možnost se k věci vyjádřit, což je obvyklé právo obviněného. Proto jeho výpověď nemohla sloužit jako důkazní prostředek. Jestliže stěžovatel s podklady a závěry nesouhlasil, měl tuto možnost dostat alespoň před soudem, a to i navzdory tomu, že se v řízení o kázeňském přestupku formálně neuplatní princip *audia et alteram partem* (budiž slyšena i druhá strana). Stěžovatel měl poprvé možnost k vyjádření dne 5. 5. 2018 v rámci záznamu o kázeňském přestupku a dále ve stížnosti. K těmto vyjádřením však bylo přistupováno pouze jako k procesním tvrzením bez důkazu.

[12] Stěžovatel namítl, že v řízení o kázeňském přestupku neproběhlo dokazování v obvyklém smyslu, což sice není vyloučeno, ale předpokládá to důkladnější přezkum ze strany městského soudu. Stěžovatel konkrétně zpochybnil důkazní podklady a předložil odlišná skutková tvrzení, když namítal manipulaci se zabavenými věcmi, což dokládá výhradami při zpětném převzetí. Městský soud si tak měl udělat úvahu o tom, které skutkové podklady, ze kterých žalovaná vycházela, jsou ve věci relevantní a měl vyslechnout stěžovatele. Tento výslech měl být podkladem pro rozhodnutí. Nelze vycházet z předpokladu, že vězni se nevěří. Městský soud měl zajistit i další práva plynoucí z čl. 6 odst. 3 Úmluvy, zejména klást otázky osobám, které jej usvědčují, jestliže tato práva nebyla naplněna v průběhu řízení o kázeňském přestupku. Soud neměl k podkladům, které mají povahu tvrzení či svědectví jiných osob přihlížet, jestliže k jejich získání nedošlo v souladu s parametry svědecké výpovědi, případně měl výslech těchto osob provést jako důkaz sám. Jestliže přitom v řízení o kázeňském přestupku nebyla věc projednána způsobem, který by splňoval kritéria veřejného projednání trestní věci, je nutné, aby tak bylo učiněno v řízení před soudem. V takovém případě se totiž správní soud nemůže spokojit pouze s verifikací předchozího postupu, ale měl by sám v souladu s principem plné jurisdikce provést přezkum.

[13] Kromě toho stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud se v napadeném rozsudku věnoval odůvodnění subjektivní stránky kázeňského přestupku, ačkoli žaloba byla zaměřena i na výhrady vůči objektivní stránce. Stěžovatel totiž zpochybnil kromě záruk spravedlivého procesu, které nadto soud vypořádal pouze obecně, i skutkový stav, s čímž se soud podle jeho názoru nevypořádal vůbec.

[14] Žalovaná se ve svém vyjádření ztotožnila s posouzením městského soudu. Má za to, že stěžovatel záměrně opomíjí skutečnost, že se Ústavní soud v jeho věci zabýval výhradně zněním § 52 odst. 4 zákona o výkonu trestu, a to pouze v rozsahu, v jakém se vztahoval na vyluku soudního přezkumu ukládání kázeňských trestů pokuty do 5.000 Kč. Ústavní soud se nezabýval meritem věci, a proto není překážkou, aby městský soud žalobu zamítl, tj. přezkoumal ji a shledal ji nedůvodnou. V souvislosti s namítaným porušením práva na spravedlivý proces žalovaná uvedla, že ani ona, ani stěžovatel netrvali na ústním

pokračování

projednání a s rozhodnutím bez jednání nevyslovili nesouhlas. Ztotožňuje se i se závěrem městského soudu, že napadené rozhodnutí není nicotné. Městský soud se konečně podrobně vypořádal i s otázkou, zda stěžovatel nakládal s léky v rozporu s právními předpisy. Stěžovatel přitom netvrdil rozpor odůvodnění napadeného rozhodnutí se skutkovým stavem nebo právními předpisy dostatečně konkrétně, zejména že mělo dojít k manipulaci s léky ze strany dozorců, jak nyní uvádí.

### III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zohlednil přitom, zda napadený rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost **není** důvodná.

[17] NSS nejprve posoudil přezkoumatelnost napadeného rozsudku (*III. A.*) a další stěžovatelem namítané nedostatky správních rozhodnutí z hlediska splnění požadavků správního řádu (*III. B.*). Následně vyhodnotil argumentaci stěžovatele, pokud jde o přístup k soudu ve věcech kázeňských přestupků a kvalitu soudního přezkumu (*III. C.*). Konečně vypořádal jednotlivé zbylé kasační námitky (*III. D.*).

#### *III. A. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku*

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Vlastní přezkum kasační stížností napadeného rozsudku je totiž možný pouze v případě, že je rozhodnutí správního soudu přezkoumatelné.

[19] Z judikatury NSS plyne, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při jejich posuzování, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45). Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu přitom neznamená, že na každý argument strany musí být v odůvodnění rozhodnutí podrobně reagováno. Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se smyslem žalobní argumentace, tedy se stěžejními námitkami, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[20] Požadavkům na přezkoumatelnost napadený rozsudek dostál. Z jeho odůvodnění je patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný a jaké důvody jej vedly k dosaženému závěru. Nelze tudíž přisvědčit stěžovateli, že se městský soud věnoval výhradně odůvodnění subjektivní stránky kázeňského přestupku, a nikoli jeho námitkami

týkajícími se naplnění stránky objektivní, resp. v tomto směru zjištěného skutkového stavu. Z bodů [58] a [59] napadeného rozsudku je naopak zřetelné, jak městský soud naplnění objektivní stránky kázeňského přestupku posoudil a z jakých skutečností v tomto směru při svém hodnocení vyšel.

[21] Městský soud v bodě [52] napadeného rozsudku výslovně uvedl, že stěžovatel žádným z vyjádření ve správním či soudním řízení klíčová skutková zjištění nikdy nezpochybnil, např. tím, že by se jednalo o léky někoho jiného, či že mu byly podstrčeny apod. S tímto závěrem se NSS ztotožňuje. Pokud stěžovatel nyní v kasační stížnosti poukazuje na svá tvrzení týkající se možné manipulace s léčiv, z obsahu správního spisu plyne, že tato tvrzení uplatnil jako důvod pro odmítnutí zpětného převzetí léčiv, nikoli k popření správnosti rozhodujících skutkových zjištění týkajících se naplnění objektivní stránky kázeňského přestupku spočívajícího v přechovávání většího než povoleného množství medikamentů, z nichž mnohé nebyly umístěny v originálních obalech. Své námitky, jež by v tomto směru mohly předestřít odlišnou skutkovou verzi (např. že mu dané množství léku bylo podstrčeno, či že byly vyňaty z originálních obalů třetí osobou), stěžovatel nikdy nekonkretizoval, a to ani nyní v kasační stížnosti. Lze přitom připomenout, že v soudním řízení správním vymezuje hranice soudního přezkumu žalobce, resp. stěžovatel. Správní soud tak není povinen ani oprávněn nahrazovat jeho projev vůle, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05), není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (viz např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Městskému soudu proto nelze vytýkat, že se výslovně nezabýval stěžovatelem vznesenými skutkovými tvrzeními ohledně manipulace s léky, jež byly uplatněny v odlišném skutkovém kontextu (nedůvěra ohledně obsahu kontrolovaných léčiv, nikoli k popření naplnění objektivní stránky kázeňského přestupku).

[22] Ze stejného důvodu NSS nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele, že jeho námitky městský soud vypořádal pouze obecně. Z obsahu soudního spisu městského soudu je zřejmé, že sám stěžovatel (byť je sám právní profesionál – bývalý advokát) uplatnil v žalobě pouze obecné námitky. Pokud jde o spáchání kázeňského přestupku, omezil se v zásadě na popření jakéhokoli pochybení při skladování léků. Nereagoval však na konkrétní skutková zjištění a jejich právní hodnocení správními orgány. Platí přitom, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). I přes obecnost uplatněných námitek přitom městský soud přezkoumal naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku jak z hlediska její objektivní, tak i subjektivní stránky (body [45] až [61] napadeného rozsudku). Způsob a rozsah vypořádání námitek stěžovatele tak NSS považuje za více než odpovídající míře konkrétnosti jím vymezených žalobních bodů.

[23] Námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tudíž nejsou důvodné.

### *III. B. Nedostatky rozhodnutí správních orgánů*

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících splnění formálních náležitostí rozhodnutí správních orgánů. Rovněž hodnocení této otázky z logiky věci předchází věcnému posouzení zbylých kasačních námitek. Shledání nicotnosti správních rozhodnutí, jak stěžovatel v řízení namítal, by již samo o sobě bylo důvodem pro jejich zrušení.

[25] Jako důvod pro nicotnost prvostupňového rozhodnutí stěžovatel v řízení před městským soudem poukázal na chybějící označení osoby, která toto rozhodnutí vydala, a její podpis, což neměla k podané stížnosti zhojit ani žalovaná. Městskému soudu poté v kasační stížnosti vytýká, že tato rozhodnutí, jež neodpovídají požadavkům správního řádu, sám legalizoval.

[26] Jak správně poukázal již městský soud v bodě [38] napadeného rozsudku, obě správní rozhodnutí obsahují označení „rozhodnutí“, jméno a příjmení stěžovatele, označení žalované, číslo jedací, datum vyhotovení a jméno, příjmení, funkci a podpis osoby, která rozhodnutí vydala. Splnění těchto náležitostí plyne přímo z obsahu správních rozhodnutí. Splnění náležitostí rozporovaných stěžovatelem (konkrétně označení osoby, jež rozhodnutí vydala, a její podpis) je přitom rovněž zřejmé ze str. 3 prvostupňového a str. 3 napadeného rozhodnutí. Ve shodě s městským soudem NSS neshledal ani žádnou jinou vadu, která by způsobovala nicotnost, případně nepřezkoumatelnost či nezákonnost správních rozhodnutí, k níž měl městský soud (a nyní NSS) přihlédnout i bez návrhu. V podrobnostech NSS odkazuje na body [30] až [42] napadeného rozsudku (a zejména pak body [40] až [42]), s nimiž se ztotožňuje. S konkrétní argumentací městského soudu přitom stěžovatel v kasační stížnosti nijak blíže nepolemizuje.

[27] Ani tyto kasační námitky stěžovatele tudíž nejsou důvodné.

### *III. C. Přístup k soudu a atributy soudního přezkumu v projednávané věci*

[28] Klíčovou kasační námitkou stěžovatele představuje argumentace, podle níž z nálezů Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, plyne, že kázeňský přestupek, a tím pádem rovněž kázeňský přestupek v projednávané věci, je trestní věcí ve smyslu Úmluvy o ochraně základních práv a svobod. Jelikož projednání stížnosti proti uložení kázeňského trestu nesplňuje požadavky na ochranu práv před nestranným a nezávislým tribunálem, musí podle stěžovatele soudní přezkum naplňovat požadavky na rozhodování o trestní věci ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

[29] Tato kasační argumentace nicméně směřuje dvě odlišné roviny, a to:

1. připuštění soudního přezkumu správních rozhodnutí o kázeňských přestupcích,  
a
2. specifické nároky kladené na typ (hloubku či kvalitu) soudního přezkumu.

[30] Rozhodnutí o kázeňských přestupcích, za něž lze podle § 46 odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu uložit kázeňský trest pokuty do výše až 5.000 Kč, spadají pod čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“). Tento závěr výslovně plyne z již uvedeného plenárního nálezů sp. zn. Pl. ÚS 112/20. V něm Ústavní soud dospěl k jasnému

závěru, že soudní výluka ukládání kázeňského trestu pokuty „nemohla z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem, konkrétně s ústavně garantovaným právem na přístup k soudu [podle čl. 36 odst. 2 Listiny] obstát“ (bod 47 nálezu). Důvodem bylo, že kázeňský trest pokuty podle § 46 odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu se týká ústavně zaručeného práva vlastnit majetek podle čl. 11 odst. 1 Listiny, a tudíž nemůže být ze soudního přezkumu vyloučen (srov. body 44 a 45 nálezu).

[31] Stěžovateli však nelze přisvědčit, že by z citovaného nálezu rovněž plynulo, že kázeňský přestupek je *trestní věcí* ve smyslu čl. 6 Úmluvy, a už vůbec ne trestní věcí, na které by se automaticky vztahovaly všechny garance odstavců 2 a 3 čl. 6 Úmluvy. Samotné připuštění soudního přezkumu v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny totiž neznamená, že rozhodnutí o kázeňských přestupcích, za něž může být uložen kázeňský trest pokuty, automaticky spadá do trestní větve čl. 6 Úmluvy.

[32] Ústavní soud sice v bodě [45] nálezu sp. zn. Pl. ÚS 112/20 na čl. 6 Úmluvy skutečně odkázal, učinil tak však jen podpůrně, výhradně v kontextu práva na přístup k soudu v rámci čl. 36 Listiny, a navíc pouze obecně, tedy bez rozlišení jeho civilní a trestní větve. Konkrétně uvedl: „[n]apadené ustanovení druhé věty § 52 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, které stanovuje výluku ze soudního přezkumu kázeňského trestu pokuty do výše 5 000 Kč, rovněž nerespektuje principy, z nichž vychází judikatura ESLP při výkladu a aplikaci článku 6 odst. 1 Úmluvy. Podle tohoto ustanovení má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu“ [podtržení doplněno NSS]). Z takového vyjádření tedy nelze učinit závěr, který stěžovatel v kasační stížnosti bez bližší argumentace dovozuje, tedy že kázeňský přestupek, za který lze uložit kázeňský trest pokuty, je *trestní věcí* ve smyslu čl. 6 Úmluvy.

[33] Osoba, která je shledaná odpovědnou za kázeňský přestupek podle zákona o výkonu trestu, za níž jí byl uložen kázeňský trest pokuty [§ 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu], má právo na přístup k soudu, konkrétně na přezkum rozhodnutí o kázeňském přestupku nezávislým a nestranným soudem ve smyslu čl. 36 Listiny. Z toho však neplyne, že by tento soudní přezkum musel zajistit atributy spravedlivého procesu, jež plynou z čl. 6 Úmluvy, zejména z jeho odstavců 2 a 3, které dopadají výhradně na řízení o „trestním obvinění“. Neplyne to ani z citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 112/20, který se zabýval pouze první vymezenou otázkou (přístupem k soudu).

[34] Naopak je spíše pravděpodobné, že v právě projednávané věci se o trestní věc ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy nejedná. K určení, zda lze z pohledu čl. 6 Úmluvy hovořit o „trestní věci“, se tradičně využívají tzv. Engelova kritéria (srov. rozsudek ESLP ze dne 8. 6. 1976, *Engel a ostatní proti Nizozemsku*, stížnost č. 5100/71). Těmito kritérii jsou a) kvalifikace deliktu ve vnitrostátním právu, b) povaha deliktu (obvinění) a c) druh a stupeň závažnosti sankce.



pokračování

[35] Ústavní soud ve svých odmítacích usneseních opakovaně dospěl k závěru, že kázeňské přestupky vězňů, za které je uložen kázeňský trest *důtky* [§ 46 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody] pod pojem „trestní obvinění“ nespádají (srov. např. usnesení ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 2902/17, ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, či ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 3688/14). K obdobnému závěru dospěl v minulosti taktéž NSS (srov. rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 5 As 73/2012 - 40, č. 2692/2012 Sb. NSS).

[36] Případné podřazení kázeňských přestupků vězňů, za které lze uložit kázeňský trest *pokuty až do výše 5 000 Kč* [§ 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu], pod pojem „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy, by bylo možné pouze s ohledem na naplnění pouze třetího Engelova kritéria, tj. *druhu a stupně závažnosti sankce*. Rozdíl oproti kázeňským přestupkům, za které je uložena *důtky* [§ 46 odst. 3 písm. a) zákona o výkonu trestu odnětí svobody] totiž spočívá výlučně ve zvolené sankci. První a druhé Engelovo kritérium tak obdobně jako v případech ukládaných kázeňských trestů *důtky* svědčí spíše pro závěr, že kázeňské přestupky nemají charakter trestání, nýbrž spíše *disciplinární*, jenž do rozsahu trestní větve čl. 6 Úmluvy nespadá (obdobně k druhému kritériu u kázeňských provinění vězňů např. rozsudek ESLP ze dne 9. 10. 2003, *Ezeh a Connors proti Spojenému království*, č. 39665/98 a 40086/98, bod 103).

[37] Pokud jde o *druh a stupeň závažnosti sankce* (tj. třetí Engelovo kritérium), je pravdou, že kázeňský trest pokuty se týká ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, které je chráněno čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě. Nelze však přehlížet nízký stupeň závažnosti této sankce, který je dán stanovením horní hranice pokuty v částce 5 000 Kč, tedy ve výši, která je běžně v civilních i trestních věcech považována za nízkou (srov. § 202 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, či § 138 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku).

[38] Je pravdou, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva není v této otázce průzračně jasná (v podrobnostech srov. Kmec, J., a kol., *Evropská úmluva o lidských právech: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 575-584). Evropský soud pro lidská práva nicméně shledal peněžité sankce i ve vyšší maximální částce (konkrétně 5 000 chorvatských kun, a to navíc s teoretickou možností přeměny na trest odnětí svobody) jako příliš nízké k tomu, aby vůbec spadaly pod trestní větev čl. 6 Úmluvy (rozsudek ze dne 31. 5. 2011, *Žugić proti Chorvatsku*, č. 3699/08, body 68 a 69). Ke stejnému závěru došel pak rovněž s ohledem na možnost uložení pořádkové pokuty soudem v maximální výši 10.000 Kč v trestním řízení na základě (tehdy ještě platného společného československého) trestního řádu. Také tuto sankci neshledal za dostatečně závažnou ve smyslu třetího Engelova kritéria, aby založila aplikovatelnost čl. 6 Úmluvy (rozhodnutí ze dne 18. 3. 2003, *Jurík proti Slovensku*, č. 50237/99).

[39] Stejně tak Ústavní soud považuje pokutu podle § 46 odst. 1 a odst. 3 písm. d) zákona o výkonu trestu výslovně za kázeňský trest „mírnější povahy“, a to v kontrastu s kázeňskými tresty umístění do uzavřeného oddělení či samovazby, které naopak chápe za podstatné zostření dosavadního omezení svobod (nález 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, bod 28). Právě takové – podle Ústavního soudu přísnější sankce – přitom Evropský soud

pro lidská práva ve své judikatuře rovněž pod trestní větev čl. 6 Úmluvy běžně nepodřazuje, a to ačkoli jsou nevyhnutelně spojeny s intenzivnějším omezením již tak vězněné osoby na svobodě a související restrikcí jejích práv a svobod, např. pokud jde o vycházky, návštěvy apod. (srov. rozsudek ze dne 20. 1. 2011, *Payet proti Francii*, č. 19606/08, body 98 a 99; či rozsudek ze dne 8. 11. 2007, *Štitić proti Chorvatsku*, č. 29660/03, body 61 a 62).

[40] Nejvyšší správní soud si je samozřejmě vědom, že za přestupky a trestné činy, které do rozsahu trestní větve čl. 6 Úmluvy spadají, může být uložena pokuta či peněžitý trest i v nižší částce než 5 000 Kč. Nelze však opomíjet zásadní rozdíl *oproti kázeňským přestupkům*, jenž tkví v (ne)naplnění druhého z Engelových kritérií, tedy (trestní) povahy deliktu, resp. obvinění. Kázeňské přestupky vězňů z povahy věci druhé Engelovo kritérium nesplňují (srov. již uvedený rozsudek ESLP ve věci *Ezeh a Connors proti Spojenému království*), běžné přestupky a trestné činy díky svému obecnému dopadu již naopak ano. Souměřitelnost možných sankcí s ohledem na výši pokuty je tak jistě klíčová pro závěr o připuštění soudního přezkumu rozhodnutí o kázeňských přestupcích (srov. nálezy Ústavního soudu, sp. zn. Pl. ÚS 112/20, bod 46), nikoli však již pro podřazení kázeňských deliktů, za něž lze uložit kázeňský trest pokuty, pod trestní větev čl. 6 Úmluvy.

[41] Lze tedy shrnout, že není zřejmé, zda a nakolik kázeňské přestupky, za které lze uložit pokutu do výše 5 000 Kč, vůbec spadají pod čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, resp. zda rozhodnutí o kázeňském přestupku a trestu pokuty ve výši 1 000 Kč v nyní souzené věci je trestní věcí ve smyslu tohoto ustanovení. Při aplikaci Engelových kritérií, a především při zohlednění, že u těchto trestů nebude nikdy naplněno ani první, ani druhé Engelovo kritérium, je přímá aplikace kritéria třetího s ohledem na sankci v menší výši, a to i ve specifickém kontextu osob ve výkonu trestu, dosti sporná.

[42] Tuto otázku však NSS v tomto řízení nemusí s konečnou platností vyřešit. Nebyla ostatně klíčová ani pro posouzení souladu v přechozím řízení napadené zákonné úpravy s čl. 36 Listiny Ústavním soudem, neboť česká Listina, na rozdíl od Evropské úmluvy, žádné omezení přístupu k soudnímu přezkumu *ratione materiae* neobsahuje. Pro nyní projednávanou věc je tak klíčová pouze skutečnost, že v důsledku derogačního zásahu Ústavního soudu (nálezem sp. zn. Pl. ÚS 112/20) byl ve věcech kázeňských přestupků, za které je uložen kázeňský trest pokuty do výše 5 000 Kč, připuštěn soudní přezkum. V těchto věcech tak správní soudy rozhodují v plné jurisdikci, což znamená, že provádějí plný přezkum nejen v otázkách právních, ale i skutkových. Mají pravomoc dokazováním nejen *upřesnit*, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán při svém rozhodování vycházel, ale i možnost zjistit „nový“ *skutkový* stav (stále ovšem „jen“ takový, který v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. existoval v době rozhodování správního orgánu) jako podklad pro své rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). V rámci rozhodování správních soudů jsou přitom zajištěna procesní práva účastníků řízení, jejichž porušení stěžovatel nyní v kasační stížnosti namítá (konkrétně konání veřejného *ústního jednání* [§ 49 s. ř. s.], *nahlížení do spisu* [§ 45 s. ř. s.], či *přístup k právní pomoci* [§ 35 odst. 10 s. ř. s.]). Důvodnost jím vznesených konkrétních kasačních námitek tudíž lze přezkoumat.

pokračování

[43] Stěžovateli naopak nelze přisvědčit, že i pokud by se v jeho případě jednalo o trestní věc ve smyslu čl. 6 Úmluvy, *quid non*, pak by měla být plně zajištěna všechna práva, jež z tohoto ustanovení vyplývají, a to i v řízení před městským soudem. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva totiž jasně a opakovaně akceptuje, že požadavky plynoucí z trestní větve čl. 6 Úmluvy *se nebudou uplatňovat ve všech případech se stejnou naléhavostí*. Dokonce tedy i v řízení o „trestních obviněních“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy se jednotlivé záruky spravedlivého procesu *uplatňují pouze v míře, jež reflektuje závažnost jednání, které je postihováno* (rozsudek ESLP ze dne 23. 11. 2006, *Jussila proti Finsku*, č. 73053/01; či ze dne 12. 5. 2010, *Kammerer proti Rakousku*, č. 32435/06, bod 27).

[44] Rozsáhlé úvahy nad rozsahem pojmu „trestní obvinění“ pro účely čl. 6 odst. 1 Úmluvy a na to navazující otázky jurisdikce Evropského soudu pro lidská práva se tak stávají spíše podružné v okamžiku, kdy je akceptováno, že následné záruky plynoucích z dalších ustanovení Úmluvy jsou v zásadě „modulární“ s ohledem na závažnost toho kterého trestněprávního obvinění.

[45] Kázeňské přestupky nelze z hlediska jejich intenzity, a tudíž ani požadavků kladených na soudní přezkum, srovnávat s klasickými trestnými činy. Základním východiskem pro jejich soudní přezkum, a tedy i pro posouzení zákonnosti kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu, je *flexibilita*, jež je s řízením o nich spojena. Jak shrnul Ústavní soud v usnesení ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. I. ÚS 2902/17 „[p]ro svůj odlišný charakter a důsledky ... kázeňský přestupek nelze srovnávat s trestnými činy nebo správními delikty. Kázeňské přestupky vězňů i ukládané tresty dosahují nižší intenzity než trestní sankce a jejich cílem je zajistit běžný pořádek a kázeň ve věznicích. Jednou z jejich hlavních funkcí je (negativní) motivace k plnění povinností stanovených právními předpisy a vnitřními řády, a to osobám, které byly již k omezení osobní svobody pravomocně odsouzeny řádným soudem“. Na rozhodnutí o kázeňských trestech tedy „nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve vězeních v reálném čase“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08; srov. rovněž usnesení ze dne 29. 1. 2015, sp. zn. I. ÚS 3688/14).

[46] Požadavek flexibility je podle názoru NSS nutné promítnout rovněž v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o kázeňských přestupcích, v nichž byl kázeňsky odpovědnému vězni uložen kázeňský trest pokuty do výše až 5 000 Kč. Na rozhodování v těchto věcech tak již z logiky věci nelze klást plné nároky trestněprávní, jež by mohly ve svém důsledku narušit funkci kázeňských přestupků, tedy účinné a rychlé zajištění pořádku a kázně ve věznicích.

[47] Základní rámec, v němž je nutné přezkoumat zákonnost napadeného rozsudku městského soudu s ohledem na jednotlivé zbylé kasační námitky stěžovatele, je tudíž vymezen těmito východisky: jedná se o přezkum kázeňského trestu pokuty ve výši 1 000 Kč, který byl stěžovateli uložen za kázeňský přestupek spočívající v přechovávání většího než povoleného množství léků, z nichž mnohé nebyly uloženy v originálních obalech [§ 28 odst. 1 a 3 zákona o výkonu trestu]. Přezkoumáváno je tak uložení svojí povahou *mírnějšího postihu* za jednání, jež slouží *výhradně k zachování pořádku a kázně*

ve věznici (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014 - 26), což podléhá soudnímu přezkumu správními soudy v plné jurisdikci.

### III. D. Vypořádání zbylých kasačních námitek stěžovatele

[48] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení jednotlivých zbylých námitek, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění.

[49] Stěžovatel předně namítl, že městský soud i přes jeho opakovanou žádost nenařídil ve věci *ústní jednání*. Tato námitka však není důvodná. NSS z obsahu soudního spisu zjistil, že městský soud podáním ze dne 13. 9. 2021, č. j. 10 A 138/2018 - 33, stěžovatele vyzval ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Současně jej podle § 51 odst. 1 s. ř. s. poučil, že pokud nevyjádří do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas, má se za to, že souhlas je udělen. Tato výzva byla stěžovateli doručena dne 21. 9. 2021. Ve svém podání ze dne 25. 9. 2021, v němž na toto sdělení soudu odpověděl, však stěžovatel pouze namítl podjatost předsedkyně senátu JUDr. Ing. Viery Horčicové. Na výzvu k vyjádření ohledně rozhodnutí ve věci bez jednání nijak nereagoval. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. se tak uplatnila domněnka, že s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí. Stěžovatel nevyjádřil svůj požadavek na konání ústního jednání ani již v žalobě, ani v následném podání soudu. Nemůže proto nyní namítat, že nekonáním ústního jednání došlo k zásahu do jeho práv (srov. rozsudky ESLP ze dne 21. 9. 1993, *Zumtobel proti Rakousku*, č. 12235/86, bod 34; ze dne 24. 6. 1993, *Schuler-Zraggen proti Švýcarsku*, č. 14518/89, bod 58; či ze dne 15. 7. 2010, *Šikić proti Chorvatsku*, č. 9143/08, body 28–30).

[50] Ze stejného důvodu nelze přisvědčit ani kasačním námitkám, jimiž stěžovatel poukazuje na *neprovedení jeho výslechu* v řízení před soudem a související *nemožnost se k věci vyjádřit* či *klást svědkům otázky*. Pokud totiž stěžovatel nevyužil možnosti žádat o ústní projednání věci, kterou mu městský soud prokazatelně poskytl, nelze mu nyní vytýkat, že napadené rozhodnutí přezkoumal pouze s ohledem na obsah správního spisu. Podle ustálené judikatury totiž platí, že listinami obsaženými ve správním spise se nedokazuje, byť se týkají skutkových otázek (např. rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75). K přezkoumání dostatečnosti skutkových zjištění s ohledem na listiny obsažené ve správním spisu, včetně protokolů o výslechu svědků, tudíž není třeba nařizovat ústní jednání. Ostatně správní soud může zrušit žalobou napadené správní rozhodnutí již bez jednání mj. v případě, pokud zjistí, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel přitom měl dostatečnou možnost se k věci vyjádřit a především předestřít své konkrétní námitky či odlišnou skutkovou verzi, a to jak ve správním řízení (ve vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu a stížnosti), tak v řízení soudním (v žalobě a dalších podáních adresovaných městskému soudu). To vše navzdory tomu, že svého práva trvat na konání ústního jednání, jak bylo již uvedeno, nevyužil. Ani tyto kasační námitky proto nejsou důvodné.

pokračování

[51] Stěžovatel dále namítá, že mu městský soud i přes jeho návrh *neustanovil zástupce* z řad advokátů. Městský soud skutečně stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce usnesením ze dne 11. 10. 2018, č. j. 10 A 138/2018 - 9, zamítnul, jelikož shledal, že stěžovatel je osobou právně znalou (bývalým advokátem), a tudíž ustanovení zástupce není třeba k ochraně jeho práv. Kasační stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení následně zamítl NSS rozsudkem ze dne 13. 2. 2019, č. j. 1 As 372/2018 - 16. Otázka zákonnosti rozhodnutí o návrhu stěžovatele na ustanovení právního zástupce v řízení před městským soudem tak již byla jednou kasačním soudem pravomocně posouzena. NSS nespatřuje důvod se od svého předchozího posouzení této otázky odchýlit. Je si přitom vědom, že stěžovateli sám následně usnesením ze dne 30. 6. 2022, č. j. 1 As 99/2022 - 24, právního zástupce ustanovil. Řízení o kasační stížnosti, na které je takové ustanovení omezeno, je nicméně specifické zvýšenými nároky, které se promítají mj. v zákonné podmínce povinného zastoupení stěžovatele advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovení právního zástupce v řízení o kasační stížnosti tak nijak nezpochybňuje předchozí závěr NSS o zákonnosti usnesení městského soudu č. j. 10 A 138/2018 - 9, jímž obdobný návrh stěžovatele zamítl.

[52] Stejně tak NSS již v minulosti pravomocně posoudil námitky stěžovatele směřující proti *složení rozhodujícího senátu* městského soudu, konkrétně jím namítnuté podjatosti předsedkyně senátu JUDr. Ing. Viery Horčicové. O této námitce rozhodl NSS usnesením ze dne 9. 12. 2021, č. j. Nao 252/2021-57, a to tak, že jmenovaná předsedkyně senátu není vyloučena z projednání a rozhodnutí věci. Podjatost zbylých členů rozhodujícího senátu městského soudu stěžovatel nenamítl. Své pochybnosti o jejich způsobilosti věc řádně a spravedlivě posoudit a rozhodnout navíc ve své kasační stížnosti nijak nekonkretizuje. Naopak se omezuje pouze na hanlivé poznámky a označení. Na taková vyjádření však NSS nepovažuje za nutné jakkoli reagovat.

[53] Pokud jde dále o námitku stěžovatele, že neměl možnost *nahlédnout do správního a soudního spisu*, NSS postrádá jakoukoli bližší konkretizaci, pokud jde o to kdy a z jakých důvodů mu nemělo být umožněno do správního či soudního spisu nahlédnout. Lze připomenout, že správní soud (a tedy v řízení o kasační stížnosti rovněž NSS) není povinen ani oprávněn nahrazovat projev vůle stěžovatele, domýšlet za něj argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného správního či soudního rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2007, sp. zn. II. ÚS 493/05). Samotná soudu známá skutečnost, že je stěžovatel ve výkonu trestu odnětí svobody, přitom neznemožňuje realizaci jeho práva nahlížet do spisového materiálu, a to ani toho soudního. Toto právo může osoba omezená na svobodě realizovat např. i v místě výkonu trestu odnětí svobody, a to na základě její žádosti; případně jí kopie spisu mohou být na toto místo zaslány (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2020, č. j. 3 As 20/2020 - 22).

[54] Stěžovatel konečně namítá, že s *kontrolovanými léčivými* nakládal v souladu s právem. Městskému soudu proto vytýká, že ve svém rozhodnutí pouze přebíral argumentaci žalované, jež právním předpisům odporuje, a naopak k jeho vyjádření přistoupil pouze jako k procesnímu tvrzení. Rovněž tuto námitku přitom stěžovatel v kasační stížnosti nijak blíže nekonkretizuje. Taktéž NSS ji proto přezkoumal pouze obecně. Dospěl přitom k závěru, že není důvodná.

[55] Městský soud vyšel při svém posouzení věci ze správných hmotněprávních východisek (konkrétně § 46, § 47 a 28 odst. 1 a 3 písm. b) zákona o výkonu trestu) a reflektoval relevantní judikaturu (rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 101/2014 - 26; a ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018 - 50). NSS se ztotožňuje s klíčovým východiskem posouzení věci městským soudem uvedeným v bodě [53] napadeného rozsudku, tedy že aby mohl být stěžovateli uložen kázeňský trest, muselo být žalovanou bez důvodného jednání zjištěno, že stěžovatel porušil zákaz stanovený v § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, a to zaviněně přinejmenším ve formě nevědomé nedbalosti. Stejně tak NSS přisvědčuje závěrům městského soudu ohledně naplnění objektivní i subjektivní stránky uvedeného kázeňského přestupku stěžovatelem, které městský soud rozvedl v bodech [54] až [61] napadeného rozsudku. Na tyto závěry NSS v podrobnostech odkazuje.

[56] Pokud jde konkrétně o soudní přezkum relevantních skutkových zjištění a zejména stěžovatelem tvrzenou odlišnou skutkovou verzi spočívající v manipulaci s léky, lze opakovaně odkázat na závěry již vyjádřené v bodě [21] tohoto rozsudku. Stěžovatel nikdy přímo a výslovně nezpochybnil klíčový skutkový závěr, že kontrolované léky přechovával ve větším množství a mnohé z nich nebyly umístěny v originálním obalu, což představovalo rozhodující znak pro naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku podle § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Pouhé obecné namítnutí manipulace s léky při jejich zpětném převzetí, aniž by však tyto své námitky vztáhnul k jemu vytýkanému jednání a konkretizoval je, nepostačují k tomu, aby se jimi musela žalovaná a následně městský soud výslovně zabývat a vyvracet je. Postačuje tedy, že správní orgány a následně i městský soud jednoznačně upřednostnily skutkovou verzi, která plyne zejména z protokolu o kontrole a záznamu o kázeňském přestupku, jež jsou obsaženy ve správním spise. Právě tím zároveň došlo k vyvrácení stěžovatelových nedostatečně konkrétních tvrzení.

[57] Stejný závěr platí i pro tvrzení stěžovatele, podle nichž nalezené volně uložené léky tvořily medikamenty, které obdržel na pohotovosti vždy v sáčku s označením konkrétních léků. Samotná skutečnost, že léky měl stěžovatel povolené mít u sebe, nezpochybňuje klíčový závěr, že je přechovával neoznačené a mimo (tyto) originální obaly. Stěžovatel ostatně sám ve vyjádření před rozhodnutím o uložení kázeňského trestu, obsaženém ve správním spise, uvedl, že tato svá tvrzení může doložit sáčky, které si uchoval. Tím však v podstatě sám připustil, že nalezené léky v těchto sáčkách během kontroly umístěny nebyly. Jak navíc uvedl městský soud v bodě [58] napadeného rozsudku, množství nalezených neoznačených tablet zcela jasně přesahuje počet 40 ks, resp. 120 ks a odpovídá žalovanou uváděnému množství cca 200–300 kusů.

[58] Ani zbylé kasační námitky stěžovatele tudíž nejsou důvodné.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[59] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji postupem podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).

pokračování

[60] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Žalovaná měla ve věci plný úspěch, avšak nevznikly jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti. Proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

[61] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. 1 As 99/2022 - 24, ustanoven k ochraně jeho práv zástupce JUDr. Pavel Uhl, advokát se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného zástupce stát.

[62] Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci odměna za dva úkony právní služby, a to konkrétně za přípravu a převzetí zastoupení a za jedno písemné podání (doplnění kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], každý ve výši 3 100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). V souhrnu tak odměna ustanoveného zástupce činí 6 800 Kč (tj. dvakrát 3 400 Kč). Protože ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 1 428 Kč, která této dani odpovídá. Celková výše odměny za zastupování stěžovatele tak byla určena částkou 8 228 Kč.

[63] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci přiznal podle § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu náhradu za cestovní výdaje za cestu z místa bydliště do místa věznice Plzeň, kde je stěžovatel ve výkonu trestu, a za cestu zpět. Ustanovený zástupce soudu doložil technický průkaz vozidla, z něhož plyne jeho průměrná spotřeba 8,1 litru benzínu na 100 km, a dále účet za pohonné hmoty pořízený v den konání cesty, podle něhož náklady činí 49,90 Kč za 1 litr benzínu Natural 95. Výše cestovního za 214 km cesty tak odpovídá částce 2 140 Kč, jež po přičtení daně z přidané hodnoty činí celkem 2 589 Kč. Tuto částku soud dále navýšil o náhradu za čas promeškaný cestou v rozsahu 6 započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu], jež po přičtení daně z přidané hodnoty činí celkem 726 Kč.

[64] Ustanovenému zástupci tudíž na náhradě hotových výdajů a odměně za zastupování náleží celkem částka 11 543 Kč. Ta mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok IV. tohoto rozsudku).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2023

Lenka Kaniová  
předsedkyně senátu

